

תפ"ח 866/07 - מדינת ישראל נגד רפי שלומוב (עוצר), רוני שלומוב (עוצר)

בית המשפט המחוזי בחיפה
תפ"ח 866-07-14 מדינת ישראל נ' שלומוב(עוצר)
ואת'

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
abrahem alikim, סגן נשיא
תמר נאות פרי

המואשימה
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלי"י
נגד
הנאשמים
1. רפי שלומוב (עוצר),
ע"י ב"כ עו"ד ישי ניב
2. רוני שלומוב (עוצר),
ע"י ב"כ עו"ד פלג קימלוב ועו"ד גולן שטיינברג

זכור דין

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

מבוא

ביום ראשון 23.5.2010 לkeraat השעה 00:00 בלילה, עת הגיעו עובדים למפעל "לפידות" (להלן-המפעל) הנמצא באזורי התעשייה הדרומי בקיסריה, נגלהה לעיניהם גופתו של בוריס זרצר ז"ל (להלן- המנוח) ששאה במקום כשומר במשמרת הלילה.

בדיקת הנתונים הרатаה כי המנוח נורה בהיותו בסמוך לשער המפעל האחורי, מצפיה בסרטון מצלמת האבטחה עליה כי כSSH שניות לפני כן, לkeraat השעה 00:07 נורה המנוח על ידי שני אנשים לבושים כחילים שכבידי אחד מהם רובה. סמור למקום נמצא ארבעה בדלי סיגריות. חקירה מאומצת לא הביאה למציאות חדשית וגם לא לקויים מניע לרצח.

בחולוף ארבע שנים, בינואר 2014 נמצאה באקראי התאמנה בין הפרופיל הגנטי של נאשם 2 לבין פרופיל DNA של שניים מתוך ארבעת בדלי הסיגריות, חקירה סמויה הובילה ליורי סולימנוב (להלן-יורי) שלו קשרים עם נאשם 1 ובמהלך קשר ביניהם לבין נאשם 1 שהוא אחיו של נאשם 2. לאחר פעולות חקירה שונות נעזרו השלושה והוגשו נגדם כתבי האישום לפיו הם הושמו ברא痴 של המנוח, משפטו של יורי נוהל בנפרד בפני מותב אחר במסגרת תפ"ח 793-07-14.

עמוד 1

לאחר שmiaut הראות הרשענו את נאשם 2 בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א)(2) + 29 **חוק העונשין התשל"ז-1997** (להלן - החוק) ונאשם 1 הורשע בעבירה של סיווע לרצח לפי סעיפים 31 ו-300(א)(2) לחוק.

שני הנואשים הורשעו בנוסף בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק, ובUberot בנشك לפי סעיפים 144(א) + 144(ב) + 29 לחוק.

וורי הורשע בפני מותב אחר בעבירה רצח, קשירת קשר לביצוע פשע וUberot בנشك ונגזר עליו מאסר עולם בגין הרצח ו-3 שנות מאסר בגין Uberot הנشك וקשר הקשר בהם ישא בחופף לעונש מאסר העולם, מאסר על תנאי למשך שנתיים ופיזוי כספי לשני נפגעי העבירה (אלמנת המנוח ובנו) בסכום כולל של 200,000 ₪.

על פי הכרעת הדין קבענו כי במועד שקדם לרצח המנוח, קשוו הנואשים וורי קשר לשם רציחתו של אדם, תכננו את מהלכו, את תפקידו של כל אחד מהם ואת דרכי המילוט.

עוד קבענו כי בלילה שבין 22.5.2010 ל-23.5.2010 לkerat השעה 00:03 הגיעו נאשם 2 וורי מאוחר תחנת הממסר סמוך לצידם החיצוני של השער האחורי של המפעל כאשר בידי אחד מהם רובה ארוך. טרם הגיעם לשער האחורי של המפעל נערכו השניים ליד שיח שהיה באזורה, עישנו סיגריות וצפו לעבר רחבת המפעל. סמוך לשעה 00:07 המנוח נרצח על ידם באמצעות 5 יריות ממתק קצר, אחת היריות הייתה כשהמנוח שוכב על משטח האספלט והקליע שיצא מהירר פגע במשטח האספלט וחדר לתוך בטנו. אחת היריות הייתה בגבו ממתק שבין 0.6 מטר ל- 2 מטר. יריות אלה גרמו למוות של המנוח אשר לא היה חמוש ולא קנטר את הנואשים טרם הירצחו.

לפי הכרעת הדין, כל שלושת המעורבים פעלו בהרמונייה, נאשם 2 וורי הפסיקו את פעולות מכשיי הטלפון הנידי שלהם ככלש וחci שעות לפני הרצח וחידשו את פעילותם כמעט באותו דקה, כעשרה דקות לאחר הרצח, חידש פעילות שהתבטא מידית בשיחה מנואם 1 לורי ומירן לנואם 1, שיחות בצורת חיוגomid ניתוק.

קבענו בהכרעת הדין כי נאשם 1 הסיע את נאשם 2 וורי לאחור המפעל כאשר הוא יודע שהם עומדים לבצע Uberot הקשורה בהמתת אדם באמצעות כלי ירייה, דהיינו הרצח הנ"ל ובנוסך קבענו כי נאשם 1 אסף את השניים לאחר ביצוע הרצח ולקח אותם לביתו.

ראיות לעונש

המאשימה הציגה את הרישומים הפליליים של שני הנואשים:

-נאשם 1 - Uberot רכוש וUberot מסווגים נוספים שהתייחסנו על פי **חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים התשמ"א-1981**. העבירות בוצעו בין השנים 2005-1996, בין Uberot אלה פריצה וניסיון פריצה לבניין שאינו דירה לביצוע גנבה, החזקת נכס החשוד כגנוב, היזק לרכוש בمزיד, קשירת קשר לביצוע פשע, חיטה של מבנה בمزיד, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, הסתתרות לביצוע פשע וגניבת רכב. על מעשים אלה הוטלו על הנואם פעמי

אחר פעם מסר על תנאי, קנסות וצווי מבחן. באחת הפעמים הוטל מסר לתקופה של 6 חודשים אשר בוצע בעבודות שירות. לעניין זה יובהר, כי לעניין הרישום הפלילי, ניתן להסתמך גם על עבירות שהתיישנו (ראו רע"פ 7997/12 עניין גנד מדינת ישראל (12.11.12)).

-נאשם 2 - הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושוד מזוין בפסק דין מיום 29.01.2014, בגין נגזר עליו מסר בפועל לתקופה של 28 חודשים, מסר מוותנה ופיקוזים, בנוסף הורשע בעבירה של העדר מן השירות שלא ברשות בינה נשא בmanser בפועל לתקופה של 135 ימים.

בנוסף, צירפה המאשימה שני תצהירים של נפגעי העבירה - אשת המנוח ובנו.

ашת המנוח הייתה נשואה לו למעלה מ-7 שנים, תיירה את בעלה כאיש טוב ובעל לモפת שלא עשה רע לאף אחד, תיירה כי מאז הרצת חייה אינם אוטם חיים, היא סובלת בלילות מסויימים ומתוחשת בדידות קשה מנשוא, היא לוקחת כדורי הרגעה ונינה יכולת להמשיך הלאה, כאשר בכל יום היא נשברת מתפרקת וממררת בלבci, עוד תיירה כי מאז הרצת יכולה לעבודה ירצה והוא נאלצה לעזוב את מקום העבודה והיא אינה יכולה להתמיד לעבודה כשכירה ועל כן היא עובדת עצמאית ובקושי מרוויחה כסף כדי לכלכל את עצמה. לבסוף ביקשה למצות את הדיון עם רוצח בעלה וכן כי יוטל עליהם תשלום לה פיצוי על כל אשר הם גרמו לה.

בנו של המנוח פירט כי רצח אביו הרס את חייהם. המעשים האכזריים של הנאים הכניסו את משפחתו לסתורור בתפקוד היום יומי, למתח וללחץ הפוגעים באיכות חייהם. בתצהיריו פירט את תחושיםיו הקשות עת נודע לו במקרה ממשעה ברדי מי אביו רצח, את הצורך להזדהות את אביו ואת תחושים אי הוודאות הקשה לגבי השאלה ומה האב רצח. בנוסף תיאר את הקשר המיעוד שהיה לאביו עם נכדו וכי נכדיו הנוספים לא יכירו אותו כלל וביקש להטיל על הנאים פיצוי בגובה הסכום המקסימלי האפשרי בחוק.

נאשם 1 צירף מטעמו את המכתבים והמסמכים הבאים:

-מכתב מאתי בת זוגו, בו ביקשה להתחשב במצב הקשה שלהם, תיירה את הקשי הנפשי, הפיזי והכלכלי בגידול שלושה ילדים בלבד, כאשר השניים הקטנים הם ילדיו של הנאשם 1. לבנה הגadol לקות ראייה ובעיות קשב ורכיב (בעניין זה הוגש מסמך רפואי רפואי מיום 22.9.2016) וכן הוא זקוק לעזרה ותמייה. ביקשה להתחשב בה ובירידה ולהקל בעונשו של הנאשם 1 כדי שיחזור הביתה במהרה כדי לגדל ולהנוך את ילדים.

-הסכם השכירות של אתי שנחתם ביום 8.4.2016, ומסמן המעיד על יתרת הלואה שלקחה.

-צילום תעודה זהה של הנאשם 1 לפיה הוא גרוש ואב ל-5 ילדים בגילאים שונים. -מסמך מבית הדין הרבני האזרחי בחיפה מיום 14.12.2010 לפיו הנאשם 1 ובת זוגו לשעבר הסכימו כי המשמרות על שלושת הילדים תהיה שלו.

-מכתב פניה מטעם הנאשם 1 לעמידר לקבלת סיוע במגורים. מכתבים מאגף הרווחה של עיריית חדרה מתאריכים 29.3.2011 ו-7.8.2011 לפייהם הנאשם 1 ושלושת ילדים במצבכלכלי קשה.

-פרטי תשלומי סיוע לשכר דירה שקיבל נאשム 1, פרטוי תשלומי המזונות ששילם נאשム 1 לגורשתו ביחד עם הסכם המזונות וההוצאות.

-מכتب שירותי בת הsoever מיום 30.11.2016 לפיו במהלך מעצרו התנהגו חיובית והוא נוטל חלק בקבוצות טיפוליות רבות.

מטעם נאשム 2 לא צורפו ראיות לעניין העונש.

תמצית טענות הצדדים

ב"כ המאשימה בכתב ובטל פה בבקשת שיוות על נאשム 2 שהורשע ביצוע עבירה רצח, קשרת קשר לביצוע פשע ועבירות נשק, עונש החoba הקבוע בחוק, הינו מסר עולם ועונש נפרד על העבירות הנוספות בהן הורשע, אולם בבקשת כי העונש לכל העבירות יופעל בחופף.

בעניין נאשム 1 שהורשע בעבירה של סיוע לרצח, קשרת קשר לביצוע פשע ועבירות נשק, בבקשת לקבוע כי מתחם העונש ההולם לכל האירוע נע בין 15 ל-19 שנים מסר בפועל כאשר העונש המתאים עומד לשיטתה בקנהعلין של המתחם. ב"כ המאשימה צירפה פסיקה לתמיכה בטענותיה וטענה כי נאשム 1 ידע כי הוא מסיע את שאר המעורבים לזרת הרצח וממנה אשר הם נושאים רובה לשם ביצוע רצח. הוא חיזק את זדתם ורוחם של שותפיו, דזוקא בהיותו בוגר מהם בשנים רבות, כמו שנחשב על ידם כדמות אחראית וסמוכותית, אחוי הבכור של נאשム 2, אשר לפרקם בחיש פרס עליו חסות ויש לראות בכך נסיבה לחומרה.

עוד הפעטה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של נאשム 1, אשר אומנם הוא לא מהשנים האחרונות אולם מדובר על כ-15 עבירות רכוש.

בקשר לשני הנאשמים בבקשת שיטול עליהם מסר על תנאי משמעותי וכן שיטול על כל אחד מהנאשמים ביחד ולהז לפקות את אלמנת המנוח ובנו בפיצויים בגובה המקסימלי בסך 258,000 ₪ שיחולק ביניהם בחלוקת שווים.

ב"כ נאשム 1 בקש להעמיד את מתחם העונשה על כל האירוע במתחם שבין 4 ל-9 או 10 שנים מסר בפועל כאשר במקרה זה לשיטתו מדובר בעבירה המתאימה לرف הנמוך של המתחם, לתמיכה בטענותיו ניתח פסק דין שניים.

עוד טען כי לפי הכרעת הדין נקבע כי מעשי של נאשム 1 התבטאו בהסעה והזרה של שותפיו לצורך ביצוע רצח אך מעבר לזה הוא לא ידע שום דבר ולא נכח בזירת הרצח. נאשム 1 לא קיבל כסף על הסיוע ولكن לטענתו מדובר במקרה בו מידת האחריות והאשמה פחותה.

עוד טען כי, נאשム 1 מעולם לא נשא בעונש של מסר בפועל, את המעשים המפורטים בಗילוון הרשעות עשה לפני שנים רבות כאשר היה על סוף הקטינות ומהז לא היה מעורב בפלילים בצורה כלשהי, עוד תיאר כי הוריו נפטרו כאשר

היה צעיר, המשפחה עלתה מקרואז, אביו היה שני ולאחר פטירת ההורים נשארו הילדים לבדם, נאשם 2 היה רק בן 10 ונאשם 1 לקח את גידולו על עצמו והפרק להיות האפוטרופוס שלו. עוד תיאר כי נאשם 1 נאלץ לעבוד מגיל צעיר לפרנסתו ועזב את בית הספר בלי להשלים אפילו 8 שנות לימוד.

בנוסף תיאר כי לנאשם 1 יש 5 ילדים, 3 ילדים מקשר קודם בגילאי - 17.5, 15 ו-12.5, אשר למספר שנים לאחר שאיבם עזבה לאנגליה הוא היה המשמר היחידי עליהם, אולם לאחר חזרתה הוא תומך בהם כלכלית במידה יכולתו, ועם בת זוגו הנוכחית יש לו שני ילדים - בגילאי 4.5 ו-3.5 והמצב הכלכלי בבית קשה ביותר במיעוד נוכח כי בונה של בת זוגו מקשר קודם הוא נכח בעל לקויות שונות המונעות ממנו לצאת לעבודה ולכן הפגיעה של העונש בנאשם 1 ומשפחתו היא קשה ביותר. עוד ציין כי נוכח המצב הכלכלי הקשה לא באים לבקרו ואין לו כמעט כסף לרכישת מוצריים בקנtinyה של הכלא, ילדים נפגעו מאד מהנטישה הפתאומית על ידו.

לדבריו נאשם 1 מתפקיד היום תפוקד טוב, משתתף בקבוצות טיפול והוא עצור חיובי כמתואר במכتب של שירות בתי הסוהר.

ב"כ נאשם 2 הסכימו עם עדות ב"כ המאסימה כי יש לגזoor על העבירות הנלוות ענישה החופפת לעבירות הרצת. לעניין רכיב הכספי טענו כי נאשם 2 הת虴יתם בגין צער מאד ובניגוד לאסירים אחרים אין לו עזרה בקבלת כספים לרכישת מוצריים בקנtinyה ובשל יכולתו הכלכלית הנמוכה הוא מקבל של 100 ש"ח שירותי בתי הסוהר.

בסיום שלב הטיעונים לעונש מסרו שני הנאשמים כי אין להם מה לומר.

דין

לענין נאשם 1

מתחם העונש ההולם לעבירות סיוע לרצח ולבירות קשרת הקשר והנשך הנלוות

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקבע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבות ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

על פי הכרעת הדין כל שלוש העבירות היו חלק מתוכנית עברינית אחת והן בוצעו באותו זמן ומקום וכן מדובר באירוע אחד, זו גם עדות שני הצדדים.

המעשה אשר ביצע נאשם 1 הוא חמור מאד. נאשם 1 קשור ביחיד עם שותפיו לאירוע כדי לרוץ אדם. כל השלושה תכננו ביחד את מהלכו, את תפקido של כל אחד מהם ואת דרכי המילוט וכל זאת כאשר עד היום לא ברורה הסיבה או

המניע לכך.

כך בלילה שבין 22.5.2010 ל- 23.5.2010 נאשם 1 את שני שותפיו לزيارة האירוע, כאשר הוא יודע שהם אמורים לבצע עבירה הקשורה בהמתת אדם באמצעות כלי ירייה. הוא עזב את زيارة האירוע והמתין עד שהם רצחו באמצעות כלי הנשק את המנוח ולאחר מכן חיווג ניתוק לפיה סיימו את מעשיהם אסף את השניים חזרה לאחר ביצוע הרצח ולקח אותם לבתו. אין חולק כי מעשים אלה הינם חמורים מאד כאשר במהלכם יכול היה במספר הזדמנויות להתחרט ולהציג את חי המנוח.

בסיומו למעשה הרצח שביצעו שותפיו, פגע נאשם 1 פגיעה חמורה מאד בערך החשוב ביותר - ערך קדושת החיים בנוסף לפגיעה חמורה בערכם החברתיים שעוניים הגנה על שלמות הגוף ובטחון הציבור.

אשר למידניות הענישה הנהוגה, שני הצדדים ציינו וצירפו כל אחד פסיקה התואמת למתחם אשר ביקש לקבוע.

ב"כ המשימה הפניטה לפסקי דין בהם הוטלה עונישה הנעה בין 14 ל- 18 שנות מאסר בפועל: ע"פ 6672/03 **קמינסקי נ' מדינת ישראל** (25.12.2003) (להלן - עניין קמינסקי); ע"פ 14/14 5812/2007 **גורליק נ' מדינת ישראל** (29.11.2015) (להלן - עניין גורליק); ע"פ 635/05 **דענא נ' מדינת ישראל** (26.11.2007) (להלן - עניין דענא). עיר כי בעניין קמינסקי הורשע המערער בעבירה של סיווע לרצח ביחיד עם עבירות שוד בניסיבות מחמיות, מה שלא תואם את הרשות הנאשם במקורה שבפניו.

הسنגור צירף לטיעוני את ע"פ 4770/14 **אגיב נ' מ"י ואח'** (5.11.2015) בו הוטל על המערער עונש של 8.5 שנות מאסר (להלן - עניין אגיב) ופסיקה נוספת של בית משפט מחוזי.

מן הראוי להזכיר כי על פי סעיף 2(1) לחוק העונש המקסימלי בגין עבירה של ניסיון לרצח עומד על 20 שנות מאסר. בית משפט חזר לא פעם על החומרה הרבה כאשר עסקין בעבירות המתה וכך קבע:

"העיקר הוא שהענישה חייבת לבטא את הערך של קדושת החיים. עונש קל... יבטא זילות בערכם של חי אדם. העונש צריך להיות גמור הולם ותרmor או זהרה לumarר ולאחרים שכמותו"
(ע"פ 11/2772 **נחמני נ' מדינת ישראל** (21.2.2012)).

בעניין גורליק הנ"ל נקבע בבית המשפט המחוזי מתחם עונישה הולם שנע בין 12 ל-16 שנות מאסר והוא הוטל על המערערת עונש של 15 שנות מאסר. היא הורשעה על פי הודהתה בסיווע לרצח של גרשטו של בעלה והעלמת הגוף באמצעות חומצה. המערערת הייתה מעורבת בכל שלבי התכנון שאפשרו את הרצח וסילוק הגוף, ערעורה נדחה.

בעניין דענא הנ"ל הוטל על המערער אשר הודה בכך שיש לאחיו באופן פעיל לרוץ את המנוח עונש של 14 שנות מאסר, באותו מקרה היה הסכם סולחה בין הצדדים ונسبות רפואיות קשות של המערער. ערעור לעניין העונש נדחה.

בעניין אגיב אליו הפנה הסניגור, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערער על הרשותה בעבירה של סיווע לרצח, קשירת קשר לביצוע פשע ונוהga ללא רישון. בבית המשפט המחויז נקבע מתחם שבין 7 ל-11 שנות מאסר בפועל והואTEL על המערער עונש של 8.5 שנות מאסר בפועל, יצוין כי נקבע בהכרעת הדיון כי חלקו בביצוע העבירות היה קטן, המערער לא היה חוליה דומיננטית.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק):

נאשם 1 לקח חלק בתכנון הרצח, ידע כי שותפי הולכים לבצע אותו באישון לילה כאשר הם חמושים ברובה. במסגרת אותה תכנית כיבו הנאשם ווירו את מכשירי הטלפון שלהם עד סמוך לאחר הרצח והם תאמו מראש צורת תקשורת של "חיגוג-nitok". נאשם 1 לא היה בזרת הרצח וחלקו התבטה בסיווע לרצח בדרך של הסעת והחזרת שותפיו מזירת האירוע כאשר הוא ידוע מה המעשה שהם עתידיים לבצע. את העבירות בנסק ביצע מכוח דיני השותפות.

עוד יש לזכור בעת קביעת מידת אשמו של נאשם 1 ביחס לשותפיו, כי הוא מבוגר ב-10 שנים משנהם ושימש דמות סמכותית כלפי אחיו הקטן נאשם 2.

הנזק שנגרם מעשיינו הינו הנזק החמור ביותר שיש - במשוער סיע להמתת אדם אחר.

הנסיבות שהביאו את נאשם 1 לבצע את העבירות לא הוכחו במשפט.

בהתחשב בעריכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידה הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אמלץ לחבריו לקבע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל.

העונש המתאים - נאשם 1

בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק אמלץ לחבריו לגוזר על נאשם 1 עונש אחד כולל, עיקרו בגין העבירה החמורה של סיווע לרצח.

במקרה זה לא עומדת שאלת שיקום על הפרק ולכן אין לחזור ממתחם העונש ההולם וגם לא התקבשו לחרוג כאמור.

בהתיחס לנסיבות שאין הקשורות לביצוע העבירה לפי סעיף 40יא' לחוק, יש לחת ביחסן את הפגיעה של העונש בגין 1 ומשפחתו אשר לפי מכתבה של בת הזוג הנוכחית היא וילדיו הקטנים בגילאי 3.5 ו-4.5 שנה זוקקים לו הן בצורה רגשית והן על מנת לתמוך בהם כלכלית בשל מצבם הכלכלי הקשה כפי שתואר במסמך ובטיעוני הסניגור. בנוסף לנאשם 1 שלושה ילדים נוספים אשר גם הם מתמודדים עם מצבכלכלי קשה ואף בהם נאשם 1 צריך לתמוך לטענתו. נסיבות חיים קשות אלו אמלץ לשקלול לזכותו.

הנאשם 1 לא לקח אחריות על מעשיו, אך כמובן שהכפירה באשמה וניהול המשפט לא יזקפו לחובתו.

לחובת נאשם 1 יש לזקוף את הרשעויות הרבות, הראשונה מיום 4.3.1996 בבית משפט לנוער עת היה בן 17.5 שנים והאחרונה מיום 10.7.2005, עבירות רכוש רבות וגם עבירה בנסק.

עוד אני סבור כי במקרה זה ונוכחות החמורים והמתוכננים מראש של הנאשם 1 ושותפיו, אשר לא חמל על המנוח, אדם שכלל לא הכיר, החליט עם שותפיו להמיתו ואף סייע בהוצאת התכנית אל הפועל, יש צורך להרטיע את הנאשם 1 מביצוע עבירות דומות ויש סיכוי של ממש כי העונש המתאים יביא להרתקתו (לפי סעיף 40 לחוק).

לשאלת פיצוי נפגעי העבירה אתייחס בהמשך בשותף לשני הנאים.

לענין נאשם 2

מתחם העונש ההולם לעבירות קשירת הקשר והנסק הנלוות והעונש המתאים

נאשם 2 הורשע בביצוע שלוש עבירות: קשירת קשר לפשע, עבירות בנסק ורצח. אין מחלוקת בין הצדדים כי מדובר באירוע אחד. ב"כ המשימה ביקשה לגוזר על הנאשם עונש של מאסר עולם בגין עבירת הרצח וכן עונש נפרד בגין ביצוע העבירות הנלוות, אולם לפנים משורת הדין ביקשה כי העונשים שיגזרו יבוצעו בחופף. הסוגיות הסכימו לעמדתה זאת של המשימה אף שמלכתיה לשיטתן לא היה מקום להטיל עונש נוסף בגין העבירות הנלוות.

העובדת שמדובר באירוע אחד אינה מבלייה בתוכו את כל המעשים כאילו לא נעשו ובקביעת קצחו העיקרי של המתחם יש להתייחס לכך שמדובר ברצח בתוספת עבירות נלוות, האחת דינה עונש מאסר עולם חובה בתוספת העונשה שתיקבע לגבי העבירות הנלוות. בע"פ 13/4910 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014) נקבע כי "העונש המקסימאלי האפשרי שנitan להטיל בגין האירוע כלו הוא העונש שמתקיים במצבה עונשי המקסימום בגין כל אחד מ"המעשים הכלולים באירוע"".

ולענין אופן קביעת המתחם ראו ע"פ 13/1127 גברגוי נגד מדינת ישראל (15.1.2014) בו נקבע:

"אחד השאלות המרכזיות בהקשר זה, היא כיצד יש לקבוע את מתחם העונשה כאשר לפני בית המשפט מסטר עבירות מהוות אירוע אחד. לטעמי, גם בענין זה, הכלל המנחה הוא שמירת הילימה בין חומרת המעשה וגובה העונש, זאת בהתחשבות בערך החברתי שמלות כל העבירות ייחודי; מדיניות העונשה הנוגעת של כל אחת מן העבירות ולבסוף גם הנסיבות של כל העבירות. יתכן ובמקרה אחד, עבירה אחת תהיה הדומיננטית, והעבירות האחרות יהיו קשורות באירוע העבירה. במקרה מסווג זה, יתכן יהיה ראוי לומר כי מתחם העונשה ההולם את העבירות, מבוסס בעיקר על העבירה הדומיננטית. אך כאמור, אין תשובה אחת ויחידה לענין זה, וכל מקרה ידרשו הנמקה יסודית (וראו סעיף 40(1))."

במקרה שבפנינו, יורו, שותפים של הנאים כאן, הורשע בפניו הרכב אחר של בית משפט זה בגין אותן עבירות שהורשע

בahn נאשם 2 Cain (תפ"ח 14-07-793). עקרון אחידות הענישה שהוא נגזרת חשובה של עיקרונו השווון לפני החוק - מורה כי בכלל, יש להשית עונשים דומים על מי שהורשו במסגרת פרשה אחת בביצוע עבירות דומות ובנסיבות דומות.

בע"פ 8204/14 **זלום נ' מדינת ישראל** (15.4.2015) נקבע:

"עקרון אחידות הענישה מנחה את בית המשפט לגזר עונשים דומים על נאים שהורשו בביצוע אותן עבירות, במקרים דומות... כאשר עסקין בנאים שהורשו באותה פרשה, על בית המשפט ליתן את הדעת ליחס בין חלוקם של הנאים באירוע הפלילי, בהתאם לכך לגזר את עונשו של כל אחד מהם".

בית המשפט בהרכבת המקביל ניתח את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות-שהן אותן נסיבות ואת מדיניות הענישה בעבירות הנשך וקשרו קשור לפשע וקבע כי בגין עבירות אלו מתחם העונש ההולם נעה בין 2 ל-4 שנים ולאחר שקיים הנסיבות כולן השית עליו עונש של 3 שנות מאסר.

邏輯ically אחידות הענישה אמלץ לחברי לקבוע גם במקרה שלנו מתחם עונש הולם ועונש מתאים זהים, וכך גם על נאשם 2 נתיל עונש של 3 שנות מאסר בפועל, בדיקת כפי שנגזר על יורי ביום 12.9.2016 בו ישא בחופף לעונש המאסר עולם בהתאם לעדמת המאשימה.

פיצוי לנפגעי העבירה

נחשפה בפנינו באמצעות תצהיריו לנפגעי העבירות וטעוני המאשימה הפגיעה הקשה שנפגעו אלמנתו ובנו של המנוח שלעולם לא יחוור לעולם להיות כפי שהוא ואזכיר כי בתם המשפט הכירו בזכותם של נפגעי עבירה "לקבלת פיצוי על הנזקים השונים - הרכושיים, הגוף והנפשיים - שנגרמו להם", ראו ע"פ 7033/04 **יאיר נ' מדינת ישראל** (11.9.2006) בו נקבעה גם זכותם של ילדי מנוחה לקבל "פיצוי בגין הסבל כגון הסבל הרב שנפשק להם".

האלמנה ובנו של המנוח זכאים לפיצוי גבוה ממשמעותית מגובה הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק ובמסגרת ההליך שלפנינו ידינו כובלות לפסקת פיצוי בגין הסכום הנ"ל, אך כמובן שאין בכך כדי למנוע מהם לתבוע פיצוי על מלא נזקיהם בהליך מתאים אחר. והלכה ידועה היא כי הפיצוי הנפסק בגיןו של סעיף 77 לחוק העונשין לא נועד להוות תחליף מלא לפסקת פיצויים המבוססת על הוכחת שיעור הנזק. פיצוי זה נועד, בראש ובראשונה, להעניק תרופה ראשונית ומידית לנפגע.

לכואורה ניתן היה לחשב כי בשל חלקו של נאשם 1- סיוע לרצח ביחס לחלקו של נאשם 2 שהורשע ברצח, הרי שגובה הפיצוי שהוא אמור להיות מוטל עליו צריך להיות נמוך יותר. הסוגור לא העלה טענה זו ובצדק מאחר ולדעתו לאור גובה הנזק מצד אחד והתקשרה המקסימלית הקבועה בחוק מצד שני, יש לטעumi להטיל על שניהם במסגרת זו את אותו גובה פיצוי.

הפיצוי כולל היבטים אזרחיים ועונשיים, לו יהיה עומדים לפנינו בעת גזירת הדין רק נאשם 1 שסייע לרצח של המנוח, היו סבור כי גובה הפיצוי בוعليו לשאת כלפי שני נפגעי העבירה, אלמנתו ובנו של המנוח הוא גובה בצורה ממשמעותית מהסכום המקסימלי הקבוע בחוק 258,000 ש"ח וכן למרות שנאשם 1 הורשע בסיווע לרצח המנוח ונאשם 2 ברצח

איני סבור כי יש לאבחן ביניהם באשר לגובה הפיצוי שיטול על כל אחד מהם.

לענין אמות המידה בעת קביעת גובה הפיצוי אפנה לפסק דין של כב' השופטת דינה ברק ארוז בפסק דין המנחה שניתן בע"פ ע"פ 1076/15 טווק נגד מדינת ישראל (7.6.2016):

"בבאו לפסק פיצוי במסגרת סעיף 77 לחוק העונשין בית המשפט אינו נדרש להוכיח מדיקת של שיעור הנזק שנגרם לנפגע העבירה. בית המשפט אמן יכול ללמידה על מצבו של הנפגע מתחקיר נפגע העבירה המוגש לפי סעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 או עדויות אחרות שנשמעות בשלב של טיעונים לעונש, אך גם כך פסיקת הפיצוי נעשית בדרך של אומדן... ההליך הפלילי אינו הופך להיות הליך אזרחי לכל דבר ועניין, ולכן פסיקת הפיצויים נעשית, כפי שהסביר, תוך ריכוך של חלק מן התנאים והמגבילות החלים בדיון האזרחי. בזיקה לנושא שבפניו, למשל, בית המשפט פסק פיצויים בגין נזק נפשי לא- ממוני לנפגעי עבירה שהם קרובים של הנזק הישיר מבלי לבחון האם עמדו בדרישותה של הלכת אלסואה והפסיקה שבאה בעקבותיה".

לאור עקרון אחידות העונשה אמלץ לחברו להעמיד את גובה הפיצוי בהתאם לסכום שנפקד בענינו של יורו שהיה שותף לאותה פרשה- 200,000 ש"ח, מעשו של יורו זהים למשעו של נאשם 2 והנזק שגרמו יורו ושני הנאשמים ביחד הוא אותו נזק.

לטענת הסנגורים שני הנאשמים נעדרו יכולות כלכלית ממשית, אולם הלכה היא כי יכולות הכלכליות של הנאשם אין מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי לטובת משפחתו המנוח, בדיקק כפי שנעשה בעת קביעת פיצוי נזקי בהליך אזרחי, ועל כן אין לקחת רכיב זה בחשבון בעת קביעת גובה הפיצוי (ראו לענין זה: ע"פ 5761/05 מג'דלאי נ' מדינת ישראל (24.7.2006)).

ኖכח האמור, אמלץ לחברו לקבע כי גובה הפיצוי בו ישא כל אחד מנאשמים 1 ו-2, יהיה בגובה 200,000 ₪, אותו סכום שנקבע בהליך המקביל.

סיכום

לאור האמור לעיל אמלץ לחברו לדון את הנאשמים לעונשים הבאים:

נאשם 1:

-עונש של 13 שנות מאסר בפועל. תחילת ריצוי המאסר מיום מעצרו - 1.6.2014.

-עונש מאסר על תנאי של 24 חודשים למשך שנתיים, וה坦אי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסווג פשע או עבירות נשק מסווג פשע וירושע בגין.

-פיצוי כספי לנפגעי העבירה (אשרו ובנו של המנוח שפרטיהם ימסרו ל铭记ות על ידי המאשימה) בסכום כולל של עמוד 10

200,000 ₪ אשר יחולק בין שניהם בחלוקת שווים. הכספי ישולם עד לא יאוחר מtarיך 1.7.2017 ויופקד במציאות בית המשפט המחויז בחיפה.

נאשם 2:

-מאסר עולם בגין רצח המנוח.

-3 שנות מאסר בפועל בגין עבירות הנשך וקשרת הקשר לפשע אשר ירצה בחופף לעונש מאסר העולם, כך שבסה"כ ישא הנאשם 2 בעונש של מאסר עולם שתחילתו מיום מעצרו 2.6.2014.

בהתחשב במועד סיוםו של עונש המאסר בפועל אמלץ לחבריו שלא להטיל על נאשם 2 עונש של מאסר על תנאי.

-יפוי כספי לנפגעי העבירה (אשתו ובנו של המנוח שפרטיהם ימסרו למציאות על ידי המאשימה) בסכום כולל של 200,000 ₪ אשר יחולק בין שניהם בחלוקת שווים. הכספי ישולם עד לא יאוחר מtarיך 1.7.2017 ויופקד במציאות בית המשפט המחויז בחיפה.

**abrahem alikim, סגן
נשיא**

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אני מסכימם.

**ron shpira, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת תמר נאות פרין:

אני מסכימה.

**תמר נאות פרין, שופטת
עמוד 11**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

הוחלט כאמור בגזר דין של סגן הנשיא, השופט אליקים. בהתאם הוחלט לגזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

- עונש של 13 שנות מאסר בפועל. תחילת ריצוי המאסר מיום מעצרו - 1.6.2014.
- עונש מאסר על תנאי של 24 חודשים למשך שנתיים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסווג פשע או עברית נשק מסווג פשע ווורשע בגין.

- פיצוי כספי לנפגעי העבירה (אשתו ובנו של המנוח שפרטיהם "מסרו למזכירות על ידי המאשימה") בסכום כולל של 200,000 ₪ אשר יחולק בין שניהם בחלוקת שווים. הפיצוי ישולם עד לא יוארך מתאריך 1.7.2017 ויופקד במזכירות בית המשפט המחויז בחיפה.

נאשם 2:

- מאסר עולם בגין רצח המנוח.
- 3 שנות מאסר בפועל בגין עבירות הנشك וקשרת הקשר לש案 אשר ירצו בחופף לעונש מאסר העולם, כר' שבסה"כ ישא הנאשם 2 בעונש של מאסר עולם שתחלתו מיום מעצרו 2.6.2014.

בהתחשב במועד סיוםו של עונש המאסר בפועל החלטנו שלא להטיל על נאשם 2 עונש של מאסר על תנאי.

- פיצוי כספי לנפגעי העבירה (אשתו ובנו של המנוח שפרטיהם "מסרו למזכירות על ידי המאשימה") בסכום כולל של 200,000 ₪ אשר יחולק בין שניהם בחלוקת שווים. הפיצוי ישולם עד לא יוארך מתאריך 1.7.2017 ויופקד במזכירות בית המשפט המחויז בחיפה.

אנו מבהירים כי לבני משפחת נפגע העבירה, שהם נפגעי עבירה, שמורה הזכות למצות את סעדיהם בהליך אזרחי ולתבע פיצויי נוספים וזאת עבור לסקום הפיצויים שנפסק על ידנו במסגרת ההליך הפלילי. נבהיר כי אין בסכום שנפסק כדי למצות את הנזק שנגרם למשפחתו של נפגע העבירה. הפיצוי בהליך הפלילי מיועד להקל על נפגעי עבירה ובני משפחתם, בגדר של סיוע ראשוני, ושמורה הזכות לתבע פיצויי אשר ישקף את הנזק במלואו.

אין לנו אלא לבקש כי משפטה המנוח לא תדע עוד צער.

הודעה לנאים זכותם לערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ז, 09 נואר 2017, במעמד הנאים וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

abrahem alikim, סגן

נשיה

רון שפירא, סגן נשיא

[אב"ד]